

Arrest

nr. 206 928 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BACKER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die *loco* advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 september 2015, verklaart er zich op 18 september 2015 vluchteling.

1.2. Op 16 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van etnische origine te zijn. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1996 in het dorp Jolobi, in het district Surobi van de provincie Kabul. U woonde daar samen met uw ouders, twee broers en twee zussen.

Toen u ongeveer zes of zeven was, vertrok u met uw familie naar Pakistan wegens de familiale financiële situatie. U verbleef daar in het Kacha Garai kamp vlakbij Peshawar tot het kamp sloot (in 2007). Daarna keerde u terug naar uw dorp in Afghanistan waar u als herder voor uw vader werkte.

Rond juni 2015 kwam u in de bergen zes onbekende mensen tegen die één schaap van u namen. U moest van hen naar huis gaan en tegen uw vader zeggen dat de taliban dit schaap nodig hadden. U werd kwaad en zei dat het niet eerlijk was. Ze sloegen u met een steen op uw hoofd.

U werd wakker in het ziekenhuis van Tizin waar u vervolgens een dag bleef. Uw vader ging met de dorpsouderen gaan praten over wat er was gebeurd. Er werd besloten dat u binnen moest blijven en even uw werk als herder moest stopzetten. U bleef uiteindelijk 26 dagen thuis.

Toen u terug begon te werken op een vrijdag, kwamen de taliban u opzoeken. U moest niet bang zijn maar enkel uw vingerafdruk op een document zetten waarop volgens de taliban stond dat u geld zou krijgen voor het gestolen schaap. U deed dit. Toen u thuiskwam, vertelde u alles aan uw ouders. Uw vader ging naar de moskee voor het vrijdagsgesbed en toen hij terug thuiskwam, zei hij dat talibanleden uw naam in de moskee hadden opgenoemd. U had namelijk uw vingerafdruk gezet op een document dat verklaarde dat u deel zou nemen aan de jihad. U vader besloot dat u moest vluchten.

Uw vader regelde uw vertrek uit Afghanistan. Rond begin juli 2015 verliet u Afghanistan. U kwam op 14 september 2015 toe in België en diende op 18 september 2015 uw asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Tijdens het gehoor slaagt u erin om enige informatie over uw regio van herkomst te geven. U kent namelijk een aantal dorpen rond uw dorp die werden aangeduid op kaarten die werden toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS, p.5 & pp.17-19), u weet dat de Uzbinvallei in uw district ligt en dat de taliban daar zijn (CGVS, pp.24-25), U weet dat er ongeveer vijf jaar geleden een overstroming was in uw district die veel schade veroorzaakte (CGVS, p.24), u weet dat twee Kaldar overeenkomen met ongeveer één Afghani (CGVS, p.26) en u weet hoe de vlag van Afghanistan eruit ziet (CGVS, p.26). Deze kennis volstaat echter niet om te bewijzen dat u wel degelijk van Surobi afkomstig bent. Wanneer er namelijk een vergelijking wordt gemaakt met wat u allemaal weet en niet weet of fout zegt, is het contrast zodanig groot dat u uw herkomst niet kunt aannemelijk maken.

Zo weet u niet hoe de Afghaanse kalender werkt (CGVS, p.4 & p.18), kent u ook een aantal dorpen die rond uw dorp liggen niet (CGVS, p.17 & p.19, ook aangeduid op de kaart in administratief dossier), kent u geen andere districten van de provincie Kabul (CGVS, p.18), kent u geen andere provincies buiten de provincie Kabul (CGVS, p.18), zegt u zelfs dat u van niets de naam kent in Afghanistan (CGVS, p.18), kent u geen Afghaanse zangers ook al luisterde u soms naar de radio (CGVS, p.20), kunt u niet zeggen wie het districtshoofd van Surobi was (CGVS, p.24), kunt u niet zeggen wie de gouverneur van Kaboel was (CGVS, p.24), kunt u geen in uw district actieve buitenlandse organisaties noemen (CGVS, p.25), kunt u bijna niets zeggen over de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan (CGVS, pp.25-26), kent u het Afghaans volkslied niet (CGVS, p.26) en kunt u niet zeggen wanneer de Amerikanen toekwamen of vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.26). Uw gebrek aan kennis over de situatie is moeilijk te verenigen met het feit dat u verklaart van 2007 tot en met halverwege 2015 in uw dorp gewoond te hebben.

Daarnaast zegt u ook foutieve dingen. Zo geeft u foute informatie over een incident tussen de Fransen en de taliban (CGVS, p.24) en zegt u foutief dat er na uw terugkomst uit Pakistan, 2007, geen incidenten in Surobi gebeurde (CGVS, p.24). Over het eerste incident zegt u dat dit plaatsvond voor u naar Pakistan vertrok, ca. 2002-2003 (CGVS, p.24). Dit incident vond echter plaats op 18 augustus 2008, toen u volgens uw verklaringen reeds terug in Afghanistan woonde (zie lager). Ook uw verklaring dat er na uw terugkomst uit Pakistan geen incidenten zijn gebeurd in Surobi tot aan uw vertrek uit Afghanistan buiten de overstromingen (CGVS, p.24) klopt niet met de realiteit. Tussen 2007 en uw vertrek in 2015 zijn er namelijk meerdere incidenten terug te vinden op Afghaanse nieuwskanalen (voorbeelden hiervan werden toegevoegd aan de landeninformatie in het administratief dossier).

Zoals reeds vermeld, is dit echter allemaal informatie waarover u zou moeten beschikken aangezien u volgens uw verklaringen reeds uit Pakistan vertrok toen het kamp sloot (CGVS, p. 8-9). Dit was in 2007 (zie landeninformatie in administratief dossier). U heeft dus na uw terugkomst uit Pakistan nog acht jaar in Afghanistan gewoond. Er kan dus worden aangenomen dat u in die acht jaar tijd toch iets van informatie over uw regio moet te weten gekomen zijn. U wordt hier tijdens het gehoor mee geconfronteerd maar u zegt dat u gewoon tijdens die acht jaar gewoon in uw dorp was en daar uw schapen herderde. U ging niet naar school om die dingen te leren en sinds de taliban u op uw hoofd hebben geslagen weet u niet waar u over spreekt of wat u zegt (CGVS, p. 27). Nochtans staat er in de medische documenten die u neerlegde niets over enige permanente schade aan uw hoofd of hersenen die u zou hebben. Deze verschoningsgronden volstaan dus niet. Bijgevolg slaagt u er niet in om uw herkomst aannemelijk te maken.

De Belgische medische documenten die u neerlegde veranderen hier niets aan gezien zij op geen enkele wijze uw herkomst en verklaarde vervolging ondersteunen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surobi gelegen in de provincie Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Daarnaast is de gedwongen rekrutering die u in uw asielrelaas beschrijft ook op zich weinig aannemelijk. U stelt dat de taliban op een sluwe manier uw vingerafdruk om een document kregen waarop stond dat u zou deelnemen aan de jihad (CGVS vragenlijst, vraag 5). Dit is echter niet de manier waarop de Taliban gewoonlijk rekruteren. Bij lokale talibanfronten maken de taliban maken namelijk afspraken met de dorpsouderen om zo via hen gewillige strijders te krijgen. Gezien de taliban reeds op deze manier voldoende vrijwillige rekruten krijgen, hebben ze ook niet de nood om aan gedwongen rekrutering te doen.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS dd. 12/9/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.2). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Doordat u ons geen zicht geeft op uw herkomst kunt u ons ook geen zicht geven op uw actuele familiale situatie. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, wat uw familiale situatie was, onder welke omstandigheden u leefde, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing betreffende zijn herkomst, voert verzoeker aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel.

Hij meent dat het onaanvaardbaar is om te twifelen aan zijn herkomst gezien zijn leeftijd, zijn gebrek aan opleiding en zijn eerder beperkte intellectuele vermogen. Hij wijst erop dat hij in zijn dorp ook weinig vrienden en kennissen had en dat de meeste jongens van zijn leeftijd hem mishandelden omdat hij gedurende een korte periode in Pakistan heeft gewoond. Hij stelt dat hij niet naar school ging, waardoor hij geen algemene kennis kon opdoen. Hij voert aan dat hij enkel via zijn vader informatie kon vergaren. Hij wijst erop dat er geen televisie of radio in de woning was, waardoor hij ook via deze media geen informatie kon ontvangen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad en voert hij aan dat uit het administratief dossier blijkt dat hij informatie verstrekke over zijn onmiddellijke leefomgeving. Hij meent dat de commissaris-generaal teveel heeft gefocust op het feit dat verzoeker geen informatie kon verschaffen over feitelijkheden buiten zijn directe leefomgeving. Volgens hem blijkt uit voormelde rechtspraak dat de informatie betreffende de ruimere leefomgeving minder doorslaggevend is en dat dit er niet toe kan leiden dat de feitelijke gegevens met betrekking tot de onmiddellijke leefomgeving buiten beschouwing worden gelaten.

Wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing betreffende de door hem ingeroepen poging tot rekrutering door de taliban, voert verzoeker aan dat deze beoordeling een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een rapport van UNHCR stelt verzoeker dat de taliban niet enkel vrijwillige strijders rekruteert maar ook leden onder dwang rekruteert. Ook uit een documenten in het administratief dossier blijkt volgens verzoeker dat er sprake kan zijn van gedwongen rekrutering. Hij meent dat de commissaris-generaal onterecht heeft geoordeeld dat de gedwongen rekrutering van verzoeker door de taliban niet aannemelijk is.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er *in casu* een schending is van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet omdat aan de in dit artikel vermelde voorwaarden is voldaan.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat hij terecht zijn vrees voor zijn leven en zijn fysieke integriteit heeft geuit. Hij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de taliban zich vooral bevinden in het district Surobi, waarvan hij afkomstig is. Hij meent dat uit zijn eerste middel afdoende is gebleken dat hij zijn herkomst uit dit district voldoende aannemelijk maakte. Hij stelt dat hij in het verleden reeds in contact is gekomen met de taliban en er heden nog steeds de gevolgen van draagt gezien het letsel op zijn voorhoofd. Hij stelt dat hij helemaal niet wenst toe te treden tot de taliban. Uit het EASO-rapport blijkt volgens verzoeker dat zijn vrees terecht is en dat de taliban geen geweld schuwt.

Verder benadrukt verzoeker dat het op heden in heel Afghanistan niet veilig is en ondanks dat de Afghaanse grondwet de mensenrechten waarborgt, de mensenrechten *“op heden in Afghanistan nog steeds slecht zijn en de rechten in de praktijk niet worden gewaarborgd”*. Hij citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2016. Hij wijst er verder op dat UNHCR een bijzonder zorgvuldig onderzoek vereist van de risico's voor bepaalde profielen, zoals personen die zijn teruggekeerd uit het Westen. Hij stelt dat volgens UNHCR verschillende personen die na een asielaanvraag in een Westers land dienen terug te keren naar Afghanistan, vaak worden beschouwd als buitenlanders of als spionnen voor een Westers land, waardoor zij nadien worden gemarteld of gedood door anti-gouvernementele organisaties.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker citeert uit een krantenartikel, een document van UNHCR en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2016, waaruit volgens hem blijkt dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst effectief het slachtoffer kan worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Hij verwijst tevens nogmaals naar het in zijn tweede middel vermelde profiel van personen die naar Afghanistan zijn teruggekeerd uit het Westen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: foto's van zijn voorhoofd (stuk 2), een attest van gezinssamenstelling (stuk 3), vijf rapporten (stukken 4-8) en e-mailverkeer (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde deel te nemen aan de jihad. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn recent verblijf in Afghanistan tot aan zijn vertrek naar België. Hoewel verzoeker een aantal elementen betreffende zijn regio van herkomst correct kon weergeven, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker desalniettemin op verschillende punten gebrekkige en foutieve verklaringen aflegde aangaande zijn regio van herkomst. De door hem voorgelegde Belgische medische documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kunnen volgens de commissaris-generaal verzoekers recent verblijf in Afghanistan niet alsnog aantonen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in het district Surobi tot aan zijn vertrek naar België, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde die er zich zouden hebben afgespeeld, aldus de commissaris-generaal. De commissaris-generaal oordeelt bovendien dat verzoekers vluchtrelaas *an sich* niet geloofwaardig is, aangezien uit algemene informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat rekrutering door de taliban niet geschiedt zoals voorgesteld door verzoeker.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker weliswaar een aantal zaken betreffende zijn regio van herkomst op correcte wijze wist weer te geven, doch dat uit het geheel van de zaken waaromtrent hij slechts gebrekkige of zelfs foutieve verklaringen aflegde, blijkt dat hij zijn recent verblijf in het district Surobi in de Afghaanse provincie Kabul niet aannemelijk weet te maken:

"Tijdens het gehoor slaagt u erin om enige informatie over uw regio van herkomst te geven. U kent namelijk een aantal dorpen rond uw dorp die werden aangeduid op kaarten die werden toegevoegd aan het administratief dossier (CGVS, p.5 & pp.17-19), u weet dat de Uzbinvallei in uw district ligt en dat de taliban daar zijn (CGVS, pp.24-25), U weet dat er ongeveer vijf jaar geleden een overstroming was in uw district die veel schade veroorzaakte (CGVS, p.24), u weet dat twee Kaldar overeenkomen met ongeveer één Afghani (CGVS, p.26) en u weet hoe de vlag van Afghanistan eruit ziet (CGVS, p.26). Deze kennis volstaat echter niet om te bewijzen dat u wel degelijk van Surobi afkomstig bent. Wanneer er namelijk een vergelijking wordt gemaakt met wat u allemaal weet en niet weet of fout zegt, is het contrast zodanig groot dat u uw herkomst niet kunt aannemelijk maken.

Zo weet u niet hoe de Afghaanse kalender werkt (CGVS, p.4 & p.18), kent u ook een aantal dorpen die rond uw dorp liggen niet (CGVS, p.17 & p.19, ook aangeduid op de kaart in administratief dossier), kent u geen andere districten van de provincie Kabul (CGVS, p.18), kent u geen andere provincies buiten de provincie Kabul (CGVS, p.18), zegt u zelfs dat u van niets de naam kent in Afghanistan (CGVS, p.18), kent u geen Afghaanse zangers ook al luisterde u soms naar de radio (CGVS, p.20), kunt u niet zeggen wie het districtshoofd van Surobi was (CGVS, p.24), kunt u niet zeggen wie de gouverneur van Kaboel was (CGVS, p.24), kunt u geen in uw district actieve buitenlandse organisaties noemen (CGVS, p.25), kunt u bijna niets zeggen over de laatste presidentiële verkiezingen in Afghanistan (CGVS, pp.25-26),

kent u het Afghaans volkslied niet (CGVS, p.26) en kunt u niet zeggen wanneer de Amerikanen toekwamen of vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p.26). Uw gebrek aan kennis over de situatie is moeilijk te verenigen met het feit dat u verklaart van 2007 tot en met halverwege 2015 in uw dorp gewoond te hebben.

Daarnaast zegt u ook foutieve dingen. Zo geeft u foute informatie over een incident tussen de Fransen en de taliban (CGVS, p.24) en zegt u foutief dat er na uw terugkomst uit Pakistan, 2007, geen incidenten in Surobi gebeurde (CGVS, p.24). Over het eerste incident zegt u dat dit plaatsvond voor u naar Pakistan vertrok, ca. 2002-2003 (CGVS, p.24). Dit incident vond echter plaats op 18 augustus 2008, toen u volgens uw verklaringen reeds terug in Afghanistan woonde (zie lager). Ook uw verklaring dat er na uw terugkomst uit Pakistan geen incidenten zijn gebeurd in Surobi tot aan uw vertrek uit Afghanistan buiten de overstromingen (CGVS, p.24) klopt niet met de realiteit. Tussen 2007 en uw vertrek in 2015 zijn er namelijk meerdere incidenten terug te vinden op Afghaanse nieuwskanalen (voorbeelden hiervan werden toegevoegd aan de landeninformatie in het administratief dossier).

Zoals reeds vermeld, is dit echter allemaal informatie waarover u zou moeten beschikken aangezien u volgens uw verklaringen reeds uit Pakistan vertrok toen het kamp sloot (CGVS, p. 8-9). Dit was in 2007 (zie landeninformatie in administratief dossier). U heeft dus na uw terugkomst uit Pakistan nog acht jaar in Afghanistan gewoond. Er kan dus worden aangenomen dat u in die acht jaar tijd toch iets van informatie over uw regio moet te weten gekomen zijn. U wordt hier tijdens het gehoor mee geconfronteerd maar u zegt dat u gewoon tijdens die acht jaar gewoon in uw dorp was en daar uw schapen herderde. U ging niet naar school om die dingen te leren en sinds de taliban u op uw hoofd hebben geslagen weet u niet waar u over spreekt of wat u zegt (CGVS, p. 27). Nochtans staat er in de medische documenten die u neerlegde niets over enige permanente schade aan uw hoofd of hersenen die u zou hebben. Deze verschoningsgronden volstaan dus niet. Bijgevolg slaagt u er niet in om uw herkomst aannemelijk te maken.

De Belgische medische documenten die u neerlegde veranderen hier niets aan gezien zij op geen enkele wijze uw herkomst en verklaarde vervolging ondersteunen."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan op te merken dat rekening dient te worden gehouden met zijn profiel. Waar hij wijst op zijn leeftijd, dient vastgesteld dat verzoeker op het moment van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan begin juli 2015 reeds 19 jaar oud was (geboortedatum: 1 januari 1996), zodat zijn leeftijd bezwaarlijk als een hindernis kan worden beschouwd in zijn hoofde om op een doorleefde, gedetailleerde en correct manier verklaringen af te leggen over zijn regio van herkomst. Betreffende zijn intellectuele vermogens dient vastgesteld dat verzoeker nalaat enig medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat zijn intellectuele vermogens dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is over zijn regio van herkomst doorleefde, gedetailleerde en correcte verklaringen af te leggen. Het loutere feit dat verzoeker een litteken heeft op zijn hoofd (verzoekschrift, stuk 2), is op zich onvoldoende om aan te tonen dat zijn intellectuele vermogens zijn aangetast. Aangaande verzoekers opmerking dat hij laaggeschoold is, dient erop gewezen dat ook van personen met een lage scholingsgraad mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij gedurende meerdere jaren voor hun komst naar België beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoekers profiel kan dan ook niet worden beschouwd als een element dat een verschoning zou kunnen bieden voor de terecht in de bestreden beslissing opgeworpen gebrekkige en foutieve verklaringen van verzoeker betreffende zijn regio van herkomst.

Waar verzoeker verder opmerkt dat hij in zijn dorp weinig vrienden en kennissen had en dat de meeste jongens van zijn leeftijd hem mishandelden omdat hij een periode in Pakistan heeft gewoond, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker eveneens verklaarde dat hij met vrienden speelde in zijn dorp (gehoorverslag CGVS, p. 22), zodat niet kan worden aangenomen dat hij in zijn dorp volledig geïsoleerd was. Hoe dan ook kan niet worden ingezien op welke wijze het feit dat hij in zijn dorp weinig vrienden en kennissen zou hebben gehad, hem ervan zou weerhouden indrukken en gebeurtenissen uit zijn omgeving in zijn geheugen op te nemen. Bovendien spreekt verzoeker zijn vorige verklaringen tegen waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat er in de woning geen televisie of radio was, terwijl hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij op de telefoon van zijn vader naar de radio luisterde (gehoorverslag CGVS, p. 20). Geenszins kan verzoeker worden gevolgd waar hij beweert dat hij enkel via zijn vader informatie kon verzamelen over zijn regio van herkomst.

Betreffende verzoekers opmerking dat hij over zijn directe leefomgeving informatie kon verschaffen en dat de commissaris-generaal teveel focust op verzoekers kennis van zijn ruimere leefomgeving, kan verzoeker evenmin worden gevolgd.

Uit de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verzoekers kennis betreffende zijn onmiddellijke leefomgeving eveneens te wensen overlaat. Zo wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat (i) hij niet weet hoe de Afghaanse kalender werkt, (ii) hij een aantal dorpen rond zijn eigen dorp niet kent, (iii) hij geen Afghaanse zangers kende al luisterde hij naar de radio, (iv) hij niet weet wie het districtshoofd van Surobi was, (v) hij niet weet wie de provinciegouverneur van Kabul was, (vi) hij geen buitenlandse organisatie actief in zijn district kan benoemen, (vii) hij op onjuiste wijze beweert dat er in zijn district, buiten een overstroming, geen incidenten gebeurden na zijn terugkeer naar Afghanistan, en (viii) hij een incident tussen Franse troepen en de taliban foutief situeert voor zijn vertrek naar Pakistan. Bezwaarlijk kunnen deze elementen worden beschouwd als niet-behoorend tot verzoekers directe leefomgeving. Overigens kan de mogelijkheid dat verzoeker ooit in het district Surobi heeft verbleven niet worden uitgesloten, maar gezien zijn gebrekkige en foutieve verklaringen maakt hij niet aannemelijk dat hij hier na zijn terugkeer uit Pakistan tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven. Bovendien is het niet uit te sluiten dat verzoeker de kennis die hij wél op correcte wijze tentoonspreidt over zijn regio van herkomst heeft vergaard via zelfstudie of door overdracht door derden. Geenszins maakt verzoeker aannemelijk dat de commissaris-generaal teveel gewicht zou toekennen aan verzoekers kennis van zijn ruimere leefomgeving in Afghanistan.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal op terechte en pertinente wijze heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente verblijf in het district Surobi van de Afghaanse provincie Kabul tot aan zijn vertrek naar België, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich in deze periode zouden hebben afgespeeld. Betreffende deze feiten merkt de commissaris-generaal bovendien terecht op als volgt in de bestreden beslissing:

"Daarnaast is de gedwongen rekrutering die u in uw asielrelaas beschrijft ook op zich weinig aannemelijk. U stelt dat de taliban op een sluwe manier uw vingerafdruk om een document kregen waarop stond dat u zou deelnemen aan de jihad (CGVS vragenlijst, vraag 5). Dit is echter niet de manier waarop de Taliban gewoonlijk rekruteren. Bij lokale talibanfronten maken de taliban namelijk afspraken met de dorpsouderen om zo via hen gewillige strijders te krijgen. Gezien de taliban reeds op deze manier voldoende vrijwillige rekruten krijgen, hebben ze ook niet de nood om aan gedwongen rekrutering te doen."

Zowel uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') als uit de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 4) blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans geschiedt op vrijwillige basis, doch dat gedwongen rekrutering niet is uitgesloten. Uit voormelde informatie blijkt echter eveneens dat dergelijke gedwongen rekrutering eerder uitzonderlijk is. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers bewering dat hij door de taliban op een sluwe manier zou zijn verschalkt door zijn vingerafdruk op een document te zetten dat een vergoeding zou zijn voor een gestolen schaap doch dat achteraf een deelname aan de jihad zou blijken in te houden, dermate onwaarschijnlijk is dat er, mede gelet op het uitzonderlijk karakter van een gedwongen rekrutering door de taliban zoals dit blijkt uit de beschikbare informatie en op de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden recente herkomst (zie *supra*), niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

Waar verzoeker nog wijst op een risico in zijn hoofde als uit het Westen terugkerende Afghaan, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder van deze vrees melding maakte. Bovendien zet verzoeker deze vrees in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze *in concreto* uiteen en komt hij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, hetgeen niet volstaat om zijn beweerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Wat betreft de medische documenten die verzoeker voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient erop gewezen dat verzoeker zich aangaande eventuele medische problemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verder laat verzoeker geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze het attest van gezinssamenstelling (verzoekschrift, stuk 3) op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen, dan wel zijn herkomst of zijn vluchtrelaas alsnog aannemelijk zou kunnen maken. Hetzelfde geldt voor het e-mailverkeer toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 9). De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 5-8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Surobi in de provincie Kabul, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER